

Analýza: 8. Válka na Ukrajině je o náboženství

Konflikt na Ukrajině je o tom, jaký druh pravoslaví bude formovat východní Evropu a další pravoslavné komunity po celém světě. Je to křížová výprava, znovuzískání Svaté země ruského pravoslaví a porážení pozápadněných (a dekadentních) heretiků, kteří neohýbají kolena před duchovní autoritou Moskvy.

Analýza

Válka na Ukrajině je o náboženství

Pokud jde o ruské pravoslaví, Kyjev je v podstatě Jeruzalém.

Zatímco sekulární média se snaží uhodnout motivy války Vladimira Putina na Ukrajině, jeden důležitý aspekt současné situace je z velké části ignorován: náboženství.

Nejsem odborník na východoevropské dějiny, ale moje studium církevních dějin nabízí tento pohled na události na Ukrajině.

Ve skutečnosti je svět svědkem nové verze starého příběhu – snahy znovu vytvořit imperiální křesťanský stát, novostředověkou „Svatou říši římskou“ – spojující politickou, ekonomickou a duchovní moc do entity, která ovládá pozemský a nebeský osud evropských národů.

Snem, který zachvacuje některé části Západu, je koalice, která by sjednotila náboženské konzervativce v jakési nadnárodní neokřesťanství.

Teorií je vytvořit partnerství mezi americkými evangelikály, tradicionalistickými katolíky v západních zemích a pravoslavnými národy pod záštitou Ruské pravoslavné církve ve společné frontě proti třem nepřítelům – dekadentnímu sekularismu, rostoucí Číně a islámu – za účelem slavného znovuzrození, mravní čistoty a křesťanské kultury.

Ve Spojených státech je trumpistické náboženství nejčastěji rámováno jako „křesťanský nacionalismus“. Je to skutečně tak. Ale je také více – je to americký partner tohoto většího úsilí o *křesťanský internacionalismus*.

Nikdo to nevyjádřil jasněji než [Steve Bannon](#), který navzdory svým právním problémům zůstává významnou silou jako jakýsi filozofický apoštol v [pravicových křesťanských kruzích](#) pro [neokřesťanství](#).

Na cestě k této rozporuplné naději na opětovné ustavení křesťanské římské říše však došlo k několika překážkám.

Je zajímavé (a nechám to na budoucích historících, aby si to vyřešili), že američtí evangelikálové se do tohoto novostředověkého projektu ve velkém angažovali, protože byli svou zálibou v rasových a genderových hierarchiích připraveni na krajně pravicový nacionalismus.

Nejdemokratickejší forma protestantismu evidentně zaprodá svou duši, aby udržela černochoy a ženy na jejich „místech“.

Nejtěžším partnerem k náboru do neokřesťanství byla katolická církev. Volba papeže Františka v roce 2013 se ukázala jako hlavní kámen úrazu pro vznik pravicového globálního politického řádu. Nový papež se všem takovým plánům vyhnul ve prospěch otevření církve chudým, vyvržencům a marginalizovaným se sociální vizí, která zpochybňuje kapitalismus a destrukci Země.

Novostředověcí katolíci – často označovaní jako „tradiční katolíci“ – to nepřijali dobře a postavili se k odporu vůči Františkovi, který může vyvrcholit v něco jako avignonské schizma ve čtrnáctém století. Zatím ale zůstává ve vedení papež František.

Až donedávna se zdálo, že [Vladimír Putin úspěšně koptoval pravoslaví](#) do tohoto globalistického triumvirátu, čímž došlo k [překvapivému souznění lásky](#) mezi americkými evangelikály a ruským diktátorem.

Právě tento týden bývalý ministr zahraničí a oddaný evangelikál [Mike Pompeo Putina chválil](#).

Vnější pozorovatelé by si mohli myslet, že Putin pevně kontroluje budoucnost pravoslaví vůči neokřesťanství.

Až na to, že tomu tak není. Ukrajinští pravoslavní měli jiné představy.

A to je skutečný problém. Protože pokud jde o ruské pravoslaví, Kyjev je pro ně v podstatě Jeruzalém.

Před více než tisíci lety, v roce 980, pohanský princ Vladimir z Kyjeva sjednotil Rusy dnešního Běloruska, Ruska a Ukrajiny do jediné říše. Když mu jeho vyslanci podali zprávu o slávě křesťanské Konstantinopole, Vladimir konvertoval k jejich náboženství, přivedl svůj lid do byzantské církve prostřednictvím hromadného křtu a oženil se s křesťanskou císařskou princeznou.

Za jeho vlády se Kyjev stal prosperujícím a mírumilovným městem v srdci nové křesťanské říše, doplněným kostely, soudy, kláštery a školami a také občanskými programy péče o chudé.

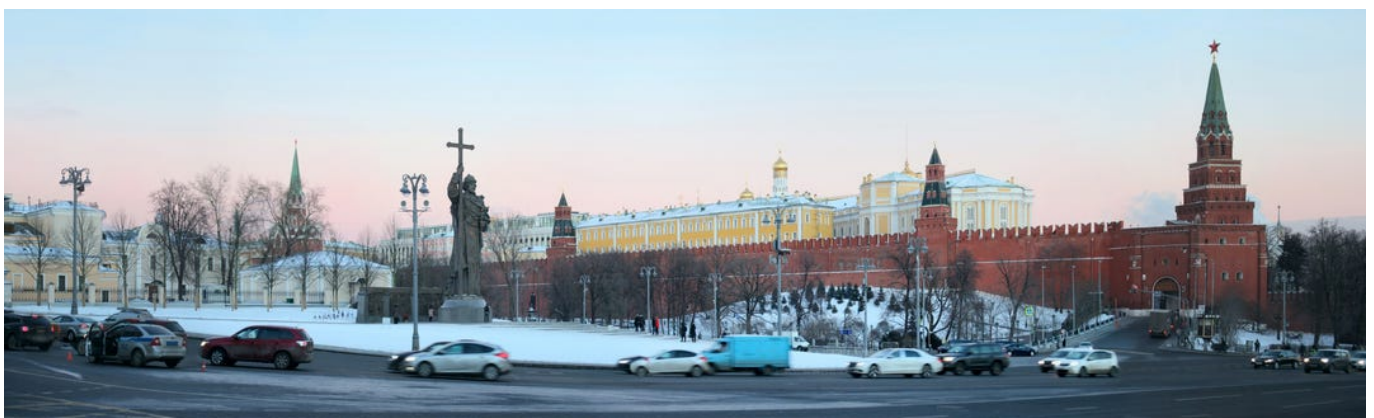
Známý jako Vladimír Veliký byl nakonec svatořečen jako sv. Vladimír a jeho památku oslavují východní ortodoxní křesťané, katolíci, anglikáni a někteří luteráni.

Ve 13. století však Kyjev utrpěl řadu útoků od soupeřících ruských knížat a mongolských útočníků. Mnoho Rusů se přestěhovalo na sever a na východ do novějších měst Vladimir a Moskva, kde se za carů nakonec ruská církev stala jednou z nejbohatších a nejmocnějších církví v pravoslavném světě. S tímto posunem se pravoslavná tradice původně založená pod záštitou Konstantinopole stala církví pod pravomocí patriarchy v Moskvě.

To po staletí vytvářelo napětí mezi Ukrajinou a Ruskem, v sovětském období určitým způsobem vyvrcholilo, když se soupeřící formy pravoslaví buď rozhodly vzdorovat komunismu, nebo spolupracovat s Moskvou. Když se Sovětský svaz zhroutil, měla Ukrajina několik různých pravoslavných církví, z nichž pouze jedna byla v úzkém vztahu k Moskvě.

V roce 2018 se dvě z těchto ukrajinských církví a *některé* z moskevských pravoslavných farností spojily v unii a vytvořily nově sjednocenou ukrajinskou pravoslavnou církev, plně nezávislý národní církevní orgán, který nepodléhá žádné kontrole z Moskvy, s hlavou ve starobylém sídle pravoslaví v Kyjevě.

Putin a moskevské úřady ruské pravoslavné církve protestovaly. Prohlašují 1000 let kyjevského křesťanství za své - v podstatě si přivlastňují ukrajinskou církevní historii - až do té míry, že mimo Kreml postavili [gigantickou \(a kontroverzní\) sochu svatého Vladimíra](#).

Socha svatého Vladimíra mimo Kreml. Je v nadživotní velikosti.

Putin chce na své straně váhu tradice a svatý Vladimír potvrzuje jeho náboženské i politické aspirace. Nemělo by být pochyb o tom, že Putin se považuje za svého druhu Vladimíra Velikého II., kandidáta na svatořečení, který obnovuje duši Svaté Matky Rusi. Ukrajinci by naopak rádi Rusům připomněli, že byli rodištěm pravoslaví i politické jednoty ve východní Evropě.

Putina dále rozhořčuje skutečnost, že konstantinopolský ekumenický patriarcha uznal ukrajinskou

pravoslavnou církev jako nezávislý orgán. I když je tento boj mezi Moskvou a Kyjevem vnitřně významný pro Rusy a Ukrajince historicky, má také větší globální důsledky pro budoucnost. Katherine Kelaidis z [Religion Dispatches](#) vysvětluje:

Na jedné straně konfliktu stojí ekumenický patriarcha Konstantinopole, kulturně a jazykově řecký duchovní, který si historicky nárokuje vedení pravoslaví. Větší část století se patriarcha Konstantinopole posunul směrem k Západu a pravděpodobně k mnoha jeho hodnotám. Dnešní nositel na apoštolském trůnu svatého Ondřeje mluví jazykem lidských práv, náboženské svobody a důvěry ve vědu. Tato pozice vychází z nemalé části z nejisté role patriarchátu jako představitel menšinového náboženství v Turecku.

Zároveň moskevský patriarcha, který získal zpět velkou část bývalého politického vlivu svého postu v postsovětském Rusku, se postavil do čela nejen tradicionalistické ortodoxní věci, ale působil jako [podpora a symbol pro náboženské konzervativce po celém světě](#).

Konflikt na Ukrajině je celý o náboženství a o tom, jaký *druh* pravoslaví bude formovat východní Evropu a další pravoslavné komunity po celém světě (zejména v Africe). **Náboženství**. Toto je křížová výprava, znovuzískání Svaté země ruského pravoslaví a porážení pozápádněných (a dekadentních) heretiků, kteří neohýbají kolena před duchovní autoritou Moskvy.

Kdo se těmto cílům nechce podřídít, toho je třeba k tomu přinutit.

Kdo bude ovládat geografický domov, „Jeruzalém“, ruské církve? Moskva? Nebo Konstantinopol? A co znamená nárokování si tohoto území pro pravoslaví po celém světě? Přikloní se globální pravoslaví k pluralističtější a otevřenější budoucnosti, nebo bude součástí autoritářského neokřesťanského triumvirátu?

Nevíme, jak se to bude vyvíjet. Ale - zde je klíčový bod - ekonomické sankce pravděpodobně nebudou fungovat, pokud si myslíte, že vaše strana je kvůli Bohu sankcionována. To je to, co si Putin myslí, že má: Boží schválení.

Víme jen, že chce oslavit Velikonoce - tyto nebo příští - v Kyjevě.

[Diana Butler Bass](#)

24. února 2022

Diana Butler Bass

Diana Butler Bass píše o víře pro srdce a hlavu. Autorka deseti knih, četných článků, nositelka mnoha ocenění.

Dnešní zpráva:

S otázkami dobra a zla je to vždy komplikované. Někdy však se ďábel vynoří s jasným profilem. A někdy přímo v "církvi".

"Ruský pravoslavný patriarcha Kirill poskytl zatím nejpřímější vyjádření ospravedlňující invazi své země na Ukrajinu. Konflikt označil za součást boje proti hříchu a nátlaku liberální ciziny na pořádání „homosexuálních přehlídek“.

Svým vystupováním si podle agentury AP odcizuje i ty pravoslavné na Ukrajině, kteří dosud zachovávali věrnost moskevskému patriarchátu.

Kirill, dlouholetý spojenec ruského prezidenta Vladimira Putina, přes početné výzvy pravoslavných i jiných křesťanských duchovních dosud ruskou invazi neodsoudil.

V nedělním kázání před začátkem pravoslavného půstu naopak zopakoval Putinova nepodložená tvrzení, že se Kyjev podílí na „vyhlazování“ Rusů ve východoukrajinském Donbasu."

-kvk-

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Síť víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté - Síť víry](#)